

Hoofdstuk 9

Ik ben bang. Bang om het gesprek aan te gaan. Bang voor de reactie van dr. Heilinger als ik het niet doe en bang voor de reactie van pa en Carla als ik het wel doe. Leek ik maar meer op Inge, die zonder angst en op killer heels iedere situatie het hoofd weet te bieden. Mijn gedachten voeren me terug naar Laura. Het is dankzij haar dat ik vorm aan het geven ben aan mijn 'nieuwe' leven, mijn leven na haar en dat ik weet hoe het er uit moet komen te zien. Het gesprek dat straks plaats zal vinden is één van de vele stappen die uiteindelijk moeten leiden naar een gelukkiger en completer leven.

Terwijl ik mezelf op deze manier moed inspreek, draai ik de sleutel in het slot. Papa kijkt me verbaasd aan en vraagt waaraan hij dit onverwachte bezoek heeft te danken. Carla pareert deze ongepaste opmerking met een nog ongepastere opmerking (wees blij dat dat kind langskomt!) en haast zich vervolgens naar de keuken om voor koffie te zorgen.

Ik neem het papa niet kwalijk. Het is waar; mijn uitstapjes naar mijn ouders plan ik altijd als Nick van huis is en ik verder niets te doen heb.

De zenuwen gieren door mijn lijf. Ik stel het moment van het doorbreken van het taboe op mama's dood nog even uit door te praten over het weer.

Het probleem met uitstellen van het onvermijdelijke is dat je met een beknepen gezicht gedwongen bent om mee te gaan in de conversatie, terwijl het eigenlijke doel van je bezoek zich steeds verder van je verwijderd. Als je uiteindelijk dan toch voldoende moed bij elkaar hebt geschaapt om het gevreesde onderwerp aan te snijden, voelt iedereen zich bezwaard. Jij,

omdat de ander nu weet dat je te laf was om het eerder ter sprake te brengen en de ander omdat hij weet dat de conversatie je niet interesseerde. Dat je het verdroeg in afwachting van het juiste moment om het gesprek af te kappen en ter zake te komen. Gelukkig blijft dit probleem me bespaard doordat papa me voor is.

‘Dit is verreweg de meest oninteressante conversatie die ik ooit heb gevoerd. Ik geloof nooit dat je je hebt losgescheurd van Nick om hier te komen babbelen over het weer. Je hebt iets op je lever. Mogen we iets verwachten? Worden we opa en oma? Vertel op!’

Carla’s koffiekopje blijft voor haar mond hangen, terwijl ze me met grote ogen aankijkt in afwachting van bevestiging of ontkenning van mijn kant. Zo snel mogelijk haal ik ze uit de droom.

‘Ik ben niet zwanger,’ antwoord ik kribbig, omdat ze me herinneren aan mijn tot nog toe onvervulde kindervens.

Om verdere misverstanden te voorkomen en omdat ik de ware reden van mijn komst niet langer kan verhullen, vertel ik over de opdracht van dr. Heilinger.

Ik zie dat Carla iets wil zeggen, maar gelukkig heeft ze het zelf net op tijd door.

‘Ga verder,’ zegt ze verontschuldigend.

Ik kijk papa aan, want tenslotte is hij degene die in moet stemmen mij te helpen met mijn opdracht.

‘Ik moet het gesprek aangaan over mama.’

Zijn gezicht verstrakt.

‘Niet per se over haar dood, hoor. Aangezien ik zo weinig over haar weet, wil ik graag weten hoe ze was bij leven,’ zeg ik snel.

‘En waarom moeten we het hier over hebben van de psycholoog?’ vraagt papa, duidelijk niet geamuseerd.

Ik wil papa zeggen dat ik haar mis, dat ik me eenzaam voel en dat ik moet weten waar ik vandaan kom als ik ooit nog

vooruit wil kunnen komen.

‘Ik ervaar wat problemen in mijn leven en ik denk dat dit me kan helpen.’

‘Ik begrijp niet hoe iets dat meer dan twee decennia geleden is gebeurd je nu problemen kan opleveren!’ roept pa uit, terwijl hij zijn armen de lucht in gooit.

‘Wil iemand nog koffie?’ Met korte rukjes van haar hoofd kijkt Carla van Teun naar mij en weer terug.

‘Ik denk dat ik boven de was op ga vouwen.’

Gehaast maakt Carla zich uit de voeten. Verbaasd kijk ik papa aan.

‘Het is allemaal zo raar gelopen. Voor Carla is het ook niet makkelijk.’

‘Waarom niet? Aan een dode heeft ze geen concurrentie, hoor.’

‘Verdummie!’

Papa vervormt zijn gezicht tot iets lelijks.

‘Zo wil ik je niet horen praten!’

Als papa vroeger kwaad op me was, moest ik altijd lachen om zijn vervormde, boze gezicht. Als hij me zo over de grond zag rollen van plezier kon hij negen van de tien keer niet langer kwaad op me blijven, maar nu valt er niets te lachen. Ik onderdruk de neiging om te vragen wat er dan raar gelopen is en wat Carla daar mee te maken heeft. Maar als ik daar nu mijn mond over opentrek, klapt papa misschien wel voorgoed dicht.

‘Waar was ik? O ja. Je moeder was ingetogen gelukkig. Net zoals ze later ingetogen depressief was. Ze was niet het type om te laten blijken hoe ze zich voelde, zoals ik. Ik zag dat ze gelukkig was aan de tevreden glimlach op haar gezicht en als ze eens kwaad op me was, duurde het meestal een tijdje voordat ik doorhad dat ze me negeerde. In gezelschap was ze altijd op de achtergrond aanwezig. Je kan zelfs zeggen dat ze een beetje een muurbloempje was, maar dat maakte mij niet uit.